

Кръстосвахъ, веднѣжъ, прашнитѣ улички на единъ подбалкански градецъ, дето бѣхъ попадналъ пѣтьомъ. Бѣше горещъ лѣтень день. Небето, огромно и нажежено-синьо, безъ ни едно облаче, дѣхаше огънь, като уста на пещъ. И градецътъ, разпилянъ нашироко, съ потъмнѣли дървеникѣщи, повече село, отколкото градъ, изглеждаше опустѣлъ и снѣшенъ до-земи отъ жегата. Изъ улицитѣ не се мъркаше жива душа. Хората бѣха по кѣра, дето въ тоя часъ кипѣше черенъ трудъ.

Въ края на града, надъ една полупресъхнала рѣкичка, съ чудесно бѣлгарско име, се премѣташе, останалъ отъ едно време, високъ каменъ мостъ съ сводове. Задъ рѣката се бѣлѣеше широкъ, пустъ